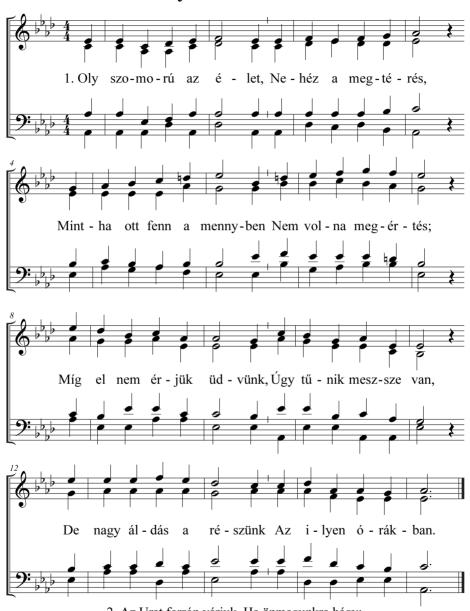
83. Oly szomorú az élet...

 Az Urat forrón várjuk, Ha önmagunkra hágy; És átkarolni vágyjuk, Míg lélekben megáld. A lélek sírva küzd ott, Kér, sóhajt és könnyez, Mint viaskodott Jákób, Míg Izráellé lett.

- Most tudjuk mily szánalmas, Ha Urunk nincs velünk, Mert sorsunk oly siralmas, És kesereg szívünk.
   E földnek pusztaságát Gyötrődve járnánk bé, Ha könnyeinknek árját Nem édesítené.
- 4. Az Úr jól megválasztja Az áldás idejét, A bánat után adja Mennybéli örömét; Kegyelme esőjével Üdíti szívünket, És sötétben fényével Vezeti léptünket.
- 5. A szívünk messze térne Az Úr beszédétől, Ha néha ránk nem mérne Ama nagy terhéből, Melyet hordott miértünk Mély alázatában, Hogy könnyebb legyen éltünk Pályafutásunkban.
- 6. Az Úrnak vezetését Értsd meg alázattal, A szárazságnak hévjét Ne fogadd panasszal; Ő hamar küld az égből Kegyelmi harmatot, A puszta is megszépül, És kies rét lesz ott.

84. Az égben él a lelkem...

Előző énekre.

- Az égben él a lelkem, Bár e testben vagyok; Oda irányzom léptem, Menny felé haladok. Hol kincsem, ott van szívem, Oda száll fohászom, Míg teljesül reményem És szent vágyódásom.
- A földnek hiúsága A lélek mételye,
  Távolról van varázsa, S az, ki esik bele,
  A drágakő helyébe Sarat kap biztosan;
  Vigyázz, varázskelyhében Méz mellett méreg van!
- 3. Kedves nékem az ösvény, Mely mennybe felvezet. A múló öröm és fény Boldoggá nem tehet. Azon, mi akadályoz, Fölül emelkedem; Így érhetek csak célhoz, Mert bölccsé ez teszen.
- 4. Fel, szívem, nagy örömben, Mily jó lesz ott nekünk; Át szenvedésen, vészen Az ég felé megyünk. Bár sokan bűnben járnak, És gyönyört keresnek: Hogy én a mennybe jussak Úgy élek s halok meg.

Mit használ valakinek, ha mind e világot megnyerné is, ha az ő lelkét elveszti?